

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Trg B. J. Šokčevića 17
OIB: 77561654785

Poslovni broj: P-215/2025-44

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, po sucu Ivani Božić Piščak, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Vedrana Pavelić iz Slavanskog Broda, Ivana Filipovića 26, OIB: 13442562932, zastupan po punomoćniku Miji Kladarić, odvjetnik iz Slavanskog Broda, protiv tuženika Addiko bank d. d. Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupan po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Knezović & Partneri j.t.d. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne, javne i usmene rasprave održane dana 2. rujna 2026. godine u punomoćnika tužitelja Mije Kladarić, odvjetnika iz Slavanskog Broda i zamjenika punomoćnika tuženika Hrvojke Čolaković, odvjetnice iz Vinkovaca, potom donijete i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 25. rujna 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj 5140030250-26000062129/2007 od dana 14.02.2007. godine, solemniziranom po Javnom bilježniku Miroslavu Bračun, posl. br: OU-215/2007 sklopljenog između tužitelja VEDRAN PAVELIĆ iz Slavanskog Broda, Ivana Filipovića 26, OIB 13442562932, kao korisnika kredita i tuženika ADDIKO BANK d.d. Zagreb, Slavenska avenija OIB 14036333877, kao pravnog sljednika Slavonske banke d.d. Osijek, Podružnica Slavonski Brod, P. Krešimira IV 32 i Hypo-Alpe-Adria Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, kao kreditora, a koja u članku 2. glasi: "...u iznosu od 135.000,00 CHF (slovima: stotridesetpettisuća CHF), odnosno u protuvrijednosti od HRK po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita."; u članku 3. stavak 1. točka 2. "... u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 135.000,00 CHF (slovima: stotridesetpettisuća CHF),..."; u članku 3. stavak 1. točka 5." Kamate se obračunavaju u CHF, a naplaćuju u kunama po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja."; u članku 4. stavak 1. "Ugovorne strane su suglasne da je kamatna stopa promjenjiva i vezana uz određenu valutnu klauzulu."; u članku 4. stavak 2. "Izmjena kamatne stope se smatra sastavnim dijelom ovog Ugovora,..."; u članku 5. stavak 1. "Ugovorne strane su suglasne da Korisnik kredita može Banci podnijeti zahtjev za promjenu valutne klauzule u odnosu na početno ugovorenu valutnu klauzulu, i to najmanje mjesec dana prije dospijeca slijedećeg anuiteta."

u članku 5. stavak 2. "Banka će taj zahtjev provesti na način da će izvršiti konverziju glavnice u novu valutnu klauzulu, te promijeniti kamatnu stopu bez sklapanja Aneksa ovom Ugovoru."

članak. 5. stavak 3. "Dostavljanjem novog otplatnog plana od strane Banke Korisniku kredita, smatrat će se prihvatom ovih izmjena od strane obiju ugovornih strana."

članak 5. stavak 4. "Izmjena valutne klauzule vraćanja kredita vršit će se sukladno internim aktima Banke i koeficijentu konverzije, i to na dan izvršenja konverzije, najviše jedanput godišnje."

članak 5. stavak 5. "Korisnik kredita je upoznat i prihvaća sve eventualne rizike za promjenu valutne klauzule i kamatne stope."

članak 5. stavak 6. "U slučaju otkaza ovog Ugovora, za saldo, valutnu klauzulu i kamatnu stopu mjerodavan je isključivo samo izvadak iz poslovnih knjiga Banke, a sa čime je Korisnik kredita u cijelosti suglasan."

u članku 24. stavak 1. "...kao i pravne posljedice koje za njih proistječu iz ovog Ugovora, te se odriču prava na pobijanje iz razloga nerazumijevanja Ugovora.";

u članku 24. stavak 2. "...u cijelosti prihvaćaju odredbe poslovnih uvjeta Banke, a naročito odredbe Odluke o kamatnim stopama... sve kasnije njihove izmjene i dopune."

II. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 15.454,51 eur na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja nišetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja nišetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, koje je banka koristila prilikom izračuna visine anuiteta u odnosu na iznose anuiteta koji bi se dobili primjenom ugovorene kamatne stope po stopi od 4,30% godišnje i bez primjene nišetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, zajedno sa zateznim kamatama koje teku od 01.10.2015. godine pa do isplate, po kamatnoj stopi koja se do 31.12.2022. godine određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotnih poena, a od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30.12.2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.938,24 eur na ime dospjelih zakonskih zateznih kamata, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se kao neosnovan, zahtjev tuženika za utvrđivanje tuženikovog potraživanja prema tužitelju s osnova potplaćenih iznosa zbog tečajnih razlika iznesen u prigovoru radi prebijanja i to u iznosu od 879,30 eura.

V. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, da naknadi tužitelju Vedranu Pavelić iz Slavanskog Broda, Ivana Filipovića 26, OIB: 13442562932, trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 6.893,54 eura (slovima: šesttisućaoamstodevedesettriuraipedesetčetiricenta) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 25. rujna 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja, sve u roku 15 dana.

O b r a z l o ž e n j e

1. Tužitelj je podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate dana 11.06.2019.g. Tužitelj u tužbi navodi da je sa tuženom bankom kao kreditorom sklopio Ugovor o kreditu — partija broj 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine (uz valutnu klauzulu u CHF) kojim je tužitelju stavljenmna raspolaganje kreditni iznos od 135.000,00 CHF u protuvrijednosti u kn po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita.

1.1. Predmetni Ugovorom ugovorena je i kamatama stopa od 4,30 % koja je promjenjiva, a utvrđuje se jednostrano Odlukom tužene banke o kamatnim stopama. Tijekom razdoblja otplate kredita tužena Banka je značajno povećavala predmetnu ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu bez da je omogućila tužitelju da pregovara o visini iste, a niti su tužitelju razjašnjeni objektivni parametri uslijed promjene do kojih bi eventualno došlo do opravdane promjene — povećanja kamatne stope. Naprotiv, tužitelju je slana samo jednostrana obavijest tužene Banke daje došlo do povišenja kamatne stope i koliko mu zbog toga iznosi nova — veća visina anuiteta otplate kredita. Zbog naprijed navedenoga, tužitelj smatra daje odrednica o promjenjivoj kamatnoj stopi i način promjene iste sadržana u Ugovoru o kreditu neodređena odnosno neodrediva te kao takova ništetna i nema pravni učinak na obvezno — pravni odnos stranaka.

1.2. O ništetnosti navedenih ugovornih odredbi već su se pravomoćno izjasnili domaći sudovi i to povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, slijedom čega o pravnoj osnovi ove tužbe već postoji pravomoćna presuda Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 04.07.2013. godine, koja je u dijelu koji se odnosi na promjenljive kamate potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-7129/13-4 od 13. 06.2014. godine, s tim da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u tom dijelu odbio revizije tuženih banaka protiv naznačene drugostupanjske presude; a u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske br. PŽ-6632/17-10 od 14.06.2018.g.

1.3. Predmetnim Ugovorom o kreditu otplata kredita ugovorena je u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF, prema otplatnom planu, uplatom potrebnog iznosa u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za valutu Ugovora dan plaćanja. Tijekom trajanja otplate po predmetnom kreditu tečaj CHF rastao je u odnosu na HRK što je imalo za posljedicu povećanje anuiteta nominalno iskazanog u HRK. Zbog

naprijed navedenog tužitelj smatra daje navedena odredba o valutnoj klauzuli ugovorena u predmetnom ugovoru o kreditu odn. način primjene iste nepoštena, neodrediva, izaziva neravnotežu prava i obveza na štetu potrošača, te kao takva ništetna i nema pravni učinak na obvezno pravni odnos ugovornih stranaka.

1.4. Stranke su dana 05.02.2016.g., sklopile Aneks Ugovoru o kreditu 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim je tuženik izvršio denominaciju kredita u kune s valutnom klauzulom u EUR iz CHF. Istim ugovorom utvrđena je pretplata u iznosu od 20.871,90 kuna, koja se imala koristiti u otplati budućih anuiteta i to najviše do 50% dospelog anuiteta. Iako je izvršena konverzija kredita, ista ne utječe na ništetnost ugovornih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora, a što je i potvrđeno gore navedenim presudama. Također, člankom 502.c Zakona o parničnom postupku propisano je: „Fizičke i pravne osobe mogu se u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ovoga Zakona da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.“

1.5. Kako ne raspolaže cjelokupnom poslovnom dokumentacijom da bi postavio točno specificirani tužbeni zahtjev s navođenjem svakog pojedinačnog iznosa razlike preplaćene kamate i tečajne razlike u pojedinom anuitetu na koji potražuje zakonsku zateznu kamatu, tužitelj će specificirati tužbeni zahtjev tek nakon provođenja, sudskog, financijskog-knjigovodstvenog vještačenja, te drugih predloženih dokaza na okolnost visine dugovanja tuženika prema tužitelju, , sve to sukladno odredbi čl.186.b st. 3. ZPP-a. Stoga tužitelj ustaje tužbom protiv tuženika sa zahtjevom da sud utvrdi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine u dijelu u kojem se navodi da je kamatna stopa promjenjiva u skladu sa jednostranom odlukom Banke, te u dijelu kojim se određuje otplata kredita u jednakim mjesečnim anuitetima u CHF, a podmiruje se u kunama obračunatim po srednjem tečaju kreditora tijekom trajanja otplate po predmetnom Ugovoru o kreditu koji je zaključen između tužitelja i tužene banke, te tuženiku naloži isplatu razlike pretplate po osnovi tih ništetnih odredbi, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose, kao i troškovima postupka.

1.6. Tužitelj je nakon provedenog vještačenja konačno specificirao tužbeni zahtjev podneskom od 24.08.2026.g., te predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi ništetnim odredbe Ugovora o kreditu broj 5140030250-2600002129/2007 od dana 14.02.2007. godine, u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 15.454,51 eur na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, sa zateznim kamatama koje teku od 01.10.2015. godine pa do isplate, naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 3.938,24 eur na ime dospjelih zakonskih zateznih kamata kao i da mu naknadi troškove ovog postupka. Opreza radi, a prema novom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske Rev-457/2025 od 27.05.2026. godine, ukoliko sud smatra da nema mjesta udovoljenju u dijelu glavnog zahtjeva pod točkama II. i III.,

tužitelj predlaže da se pored glavnog zahtjeva pod točkom I., usvoji i dosudi isplata kondemnatornog dijela eventualno kumuliranog zahtjeva, te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 6.708,42 eur na ime zateznih kamata koje su dospjele na preplaćene iznose kamata i tečaja do dana konverzije zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 01.10.2015. godine pa do isplate, zajedno sa troškovima postupka.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivio tužbi i tužbenog zahtjevu, te ističe prigovor zastare. Prvenstveno ističe, da osporava da bi navedene odredbe osnovnog ugovora bile ništetne. Tuženik ističe da su tužitelj i tuženik sklopili Aneks uz Ugovor o kreditu broj: 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, sklopljenim među strankama ovog spora, sukladno, za tuženika prisilnim odredbama Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju. Tužitelj je pravo čije ostvarenje traži u ovom postupku sklapanjem Aneksa uz Ugovor o kreditu br. 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, već u cijelosti ostvario zbog čega mu se osporava pravni interes za vođenjem ovog postupka. Sklopljenim Aneksom uz Ugovor o kreditu tuženik je pristao da ukupan iznos kojega je tuženiku uplatio po osnovi otplate kredita s valutnom klauzulom u CHF, a u kojem iznosu su uključeni i iznosi koje tužitelj potražuje ovom tužbom (dakle i oni iznosi koji su posljedica povećanja kamatne stope i rasta tečaja CHF), bude iskorišten za namirenje anuiteta po Aneksu uz Ugovor o kreditu čija je valutna klauzula (EUR) dopuštena. Provedbom konverzije postiže izjednačavanje korisnika kredita u CHF sa korisnicima kredita u EUR odnosno dovodenje potrošača iz ugovora o kreditu u CHF u pravni položaj potrošača iz ugovora o kreditu u EUR. Temeljem provedbe konverzije tužitelj je već obeštećen iznosom koje potražuje tužbom. Navedeni iznos odgovara upravo iznosu preplate utvrđenom u članku 2. Aneksa. Tužitelju su plaćene odnosno priznate preplaćene svote u navedenom iznosu na način da su iskorištene za podmirenje obroka premanovom otplatnom planu. Dakle, tužitelj je namiren sa svojim potraživanjem slijedom čega je u potpunosti jasno kako tužitelj nema pravni interes za vođenje ovog postupka.

2.1. Nadalje navodi, da tuženik ističe kako se tužitelj neosnovano poziva na primjenu presuda iz kolektivnog spora, a na temelju članka 138.a Zakona o zaštiti potrošača i članka 502.c Zakona o parničnom postupku. Sudovi su u citiranim kolektivnim sporovima ocijenili ništetnim odredbe ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi, odnosno o valutnoj klauzuli, iz razloga što takve odredbe suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Međutim, bez sagledavanja svih okolnosti svakog konkretnog slučaja, ne može se obrazloženo tvrditi da bi, iz razloga što bi u kolektivnom sporu odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ili valutnoj klauzuli bile proglašene nepoštenima, sve odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi ili valutnoj klauzuli u svim ugovorima o kreditu bile nepoštene (a time i ništetne).

2.2. Tuženik u prvom redu ističe kako odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi nije ništetna naprosto iz razloga što ista nije zabranjena odnosno nije protivna niti jednom prisilnom pravnom propisu. O ništetnosti bi se moglo govoriti samo u slučaju da je visina kamate premašila najvišu dopuštenu stopu propisanu u članku 26. ZOO, a što ovdje nije slučaj. Prema tome, pitanje primjene promjenjivih kamatnih stopa s pravnog stajališta ne može biti dovedeno u pitanje, sve dok je visina ugovorene kamate unutar granica predviđenih zakonom. Kao drugo, obzirom da se radi o odredbi koja je

sasvim uočljiva, jasna i razumljiva ne može se uopće ocjenjivati njezina poštenost, i to sukladno članku 84. ZZP'03.

2.3. Ugovorna odredba o valutnoj klauzuli je jasna, lako razumljiva i lako uočljiva odredba o predmetu ugovora, slijedom čega nije niti dopušteno ocjenjivati je li ista poštena. Slijedom navedenoga, predlaže sudu tužbeni zahtjev tužitelja odbiti te obvezati tužitelja da naknadi tuženiku troškove postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

2.4. U podnesku od 24.04.2025.g. tuženik izjavljuje prigovor radi prijeboja u visini eventualno utvrđenih negativnih razlika s time da tuženik pridržava pravo naknadno specificirati isti i to nakon provedenog vještačenja, te ga konačno specificira na ročištu održanom dana 22. listopada 2025 .g., te ističe prigovor prijeboja u odnosu na manje plaćene iznose po promjenjivoj kamatnoj stopi u iznosu od -6.625,12 HRK odnosno 879,30 EUR na ime tzv. negativnih razlika.

3. U dokaznom postupku provedeni su dokazi uvidom u ugovor (list 7-16 spisa), zahtjev i dopis (list 17-18 spisa), metodologiju i opće uvjete (list 518-557 spisa), specifikaciju i pregled prometa (list 670-680 spisa), otplatni plan (list 681-692 spisa), aneks (list 693-704 spisa), nalaz i mišljenje vještaka od 10.travnja 2021. (list 710-718 spisa), dopunu nalaza i mišljenja vještaka od 18.veljače 2026., (list 829-846 spisa), pročitani su iskazi tužitelja sa ročišta od 12.svibnja 2026. (list 864-866 spisa), pročitani su iskazi svjedoka sa održanog ročišta od 2.rujna 2026.g., (list 927-930 spisa).

4. Temeljem provedenog dokaznog postupka, cijeneći brižljivo i savjesno svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a sud je utvrdio slijedeće:

5. Između stranaka je nesporna činjenica da je tužitelj kao korisnik kredita s prednikom tuženika, dana, 14. veljače 2007.g. sklopio Ugovor o kreditu partija broj 5140030250-2600002129/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine, kojim mu je tuženik odobrio kredit u iznosu od 135.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK, u protuvrijednosti u kn po srednjem tečaju HNB-a na dan korištenja kredita, na rok otplate od 30 godina, koji se otplaćuje „u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama obračunanim po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja. Ugovor je ovjeren kod javnog bilježnika Miroslava Bračun iz Slavenskog Broda dana 16. veljače 2007. godine, pod brojem OU-215/2007. Navedenim Ugovorom ugovorena je redovna kamata koja je promjenjiva. Nesporno je da se radi o kreditu za adaptaciju stana i zatvaranje kredita. Nesporno je da su stranke zaključile dana 05.02.2016. godine Aneks uz Ugovor o kreditu partija broj 5140030250-2600002129/2007 kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju.

5.1. Uvidom u dokumentaciju priloženu spisu nesporno je utvrđeno da se tijekom otplate kredita u nekoliko navrata mijenjala visina ugovorene kamate koja je sa početnih 4,3 % godišnje rasla do 6,2% godišnje u jednom razdoblju, te da se istodobno mijenjala i visina tečaja CHF u odnosu na kunu, tako da se visina mjesečnog anuiteta povećavala.

6. Nesporno je također da je donesena pravomoćna odluka u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12 od 4. srpnja 2013. te da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je tuženik u postupku pod brojem P-1401/12 u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke. Nije sporno da je u pogledu ništetnosti u ugovaranju valutne klauzule ista presuda Trgovačkog suda u Zagrebu potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. a da je istu presudu potvrdio i Vrhovni sud RH u predmetu poslovni broj Rev-2212/18 od 3. rujna 2019.

6.1. Nesporno je među parničnim strankama da je u postupku koji se vodio radi zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, od 4. srpnja 2013., donesena pravomoćna presuda, a kojom presudom je utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima ništetne ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora ista banka kao trgovac i korisnici kreditnih usluga kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktno parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku banke o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te da je istom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu, od 4. srpnja 2013., utvrđeno da je ovdje tuženik u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima na način da je koristio u istima ništetne i nepošteno ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja istih ugovora tužena banka kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirala o svim bitnim parametrima potrebnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Nesporno je da je naprijed navedena prvostupanjska presuda u odnosu na tuženika u pogledu ništetnosti ugovaranja valutne klauzule i načina promjene kamatne stope potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/17, od 14. lipnja 2018. U pogledu dosega ovako pravomoćne presude donesene povodom kolektivne tužbe za zaštitu interesa potrošača nesporno je da se u tom postupku utvrđivalo i ocjenjivalo da li su tužene banke, pa tako i ovdje konkretno tuženik, potrošačima objasnili razloge i iznijeli točne i razumljive kriterije na temelju kojih prosječni potrošač može predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz spornih odredaba, odnosno u postupku koji se vodio povodom kolektivne tužbe nije utvrđivano da li je pojedini potrošač dobio sve relevantne informacije za donošenje informirane odluke hoće li ugovor s takvim odredbama sklopiti ili ne.

6.2. Sukladno članku 502.c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba ugovora o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Odredbe Zakona o zaštiti potrošača o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima implementirane su temeljem Direktive vijeća 93/13 EEZ od 5. 4. 1993., kao temeljnom aktu donesenom sa svrhom usklađivanja zakona i drugih propisa država koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe i pružatelja usluge i potrošača. U odnosu na pravne odnose i sporove koji su nastali prije ulaska RH u Europsku uniju u kojem se razdoblju neposredno nije primjenjivalo pravo Europske unije, postojala je obveza suda da tumači nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine (što uključuje i praksu suda EU), a na što se RH obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

7. Između stranaka je sporno pitanje zastare, ima li tužitelj pravni interes utvrđivati ništetnim odredbe osnovnog ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi i/ili valutnoj klauzuli s obzirom da je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama ZIDZPK/15), je li presuda Trgovačkog suda u Zagrebu donesena u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača primjenjiva i na ovaj konkretni slučaj tj. na zaključeni ugovor o kreditu između tužitelja i tuženika, te je li potrebno uzeti u obzir kako pozitivne tako i negativne tečajne razlike.

8. Na okolnost dostupnosti informacija i načina pregovaranja i pojašnjenja značenja ugovornih odredbi prilikom zaključenja ugovora izveden je dokaz saslušanjem tužitelja i djelatnika banke. Tužitelj saslušan kao stranka iskazao je da je Ugovor o kreditu sklopio 2007. godine. Kredit je bio namjenski za kupnju stana u kojem stanuje sa obitelji. Kredit u CHF podigao je iz razloga što je to tada bilo najpovoljnije, odnosno u banci mu je tako ponuđeno i rečeno, a tužena banka je u to doba bila njegova banka. Nitko mu nije objasnio rizike vezane za sam ugovor, u banci mu je kredit u valuti CHF prezentiran kao najpovoljniji. Nitko ga nije upozorio da bi mu se s obzirom da je sklopio ovakav ugovor rate u budućnosti mogle enormno povećati, dapače prilikom sklapanja ugovora je dobio otplatni plan sa iznosima rata koje su mu bile prihvatljive. Ističe da je znao da će se ovo dogoditi, odnosno da će se rate toliko povećati, nikad ne bi sklopio ovakav ugovor. Prilikom sklapanja ugovora nije razumio značaj valutne klauzule, kao niti promjenjive kamatne stope, niti mu je itko objašnjavao odredbe ugovora, niti ove termine. Završio je srednju tehničku školu nakon toga pravni fakultet. U srednjoj školi nije imao ekonomske predmete u kojima bi izučavao način kretanja kamatnih stopa i tečaja stranih valuta, stoga nema nikakvih znanja iz područja ekonomije, niti je ikada radio poslove u kojima bi primjenjivao ovakva znanja. Naime, on je ugovor pročitao, ali najviše su ga zanimali dijelovi ugovora koji se odnose na iznos kredita, rok otplate, iznose pojedinih anuiteta, a ovaj kredit mu je ponuđen kao kredit s najpovoljnijim uvjetima i najpovoljnijom kamatom. Ugovor je bio na već pripremljenom obrascu, nije pregovarao o pojedinim odredbama ugovora, niti na njih imao utjecaj, nije imao niti takvu mogućnost. Nadalje, navodi da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlen na Općinskom sudu u Slavonskom Brodu. Navodi da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imao obrt niti bio član trg.društva. Nadalje navodi da su početne rate kredita bile oko 3000 kn, a kasnije rate su rasle do 4500 kn, anuitete je plaćao redovno, osobno, a kredit je otplaćen na način da je uzeo drugi kredit kako bi ovaj zatvorio. Ističe da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora, nije

objašnjavao pojedine odredbe ugovora kao niti rizike istog. Završno ističe da je ovaj kredit konvertiran u kredit sa valutnom klauzulom u euru, iz banke su ga zvali da napravi konverziju jer su mu rekli da je to u tom trenutku najbolje za njega, ne može se sjetiti je li mu priznat nekakav iznos na ime pretplate u konverziji, u vrijeme sklapanja dodatka ugovoru nije u potpunosti razumio konverziju, niti mu je itko objasnio ovaj termin. Ističe da nije sudjelovao, niti mogao utjecati na matematički izračun konverzije. Nije se odrekao, niti je bilo razgovora o tome da bi se odrekao pretplaćenih iznosa prilikom potpisivanja aneksa o konverziji. Ističe da smatra da nije obeštećen konverzijom.

8.1. Iz iskaza svjedoka Ivana Kovačević proizlazi da je on bivši djelatnik tuženika, gdje je bio zaposlen od 2003.-2017. godine, radio je kao osobni bankar. Konkretnog tužitelja se ne sjeća, odnosno isti mu je osobno poznat, međutim nije radio na sklapanju ugovora sa ovim klijentom. Nakon što mu je predložen ugovor o kreditu isti iskazuje kako je iz samog ugovora vidljivo da on nije sudjelovao prilikom sklapanja ugovora sa konkretnim tužiteljem. Ističe da postoji mogućnost da je tužitelju dao neke informacije prije sklapanja samog ugovora, međutim zbog proteka vremena ne može se sada sjetiti. Što se tiče sklapanja aneksa, isti sigurno nije sklopio budući je tada radio na drugom radnom mjestu. Ne sjeća se procedure sklapanja ugovora o kreditima u to doba. Navodi da nije bilo propisanih vremenskih rokova od stavljanja zahtjeva za kredit do samog sklapanja ugovora o kreditu, te da ne bi znao reći koliko dugo traje proces od odobravanja do isplate kredita. Ističe da njegovi klijenti nisu morali potpisati ugovor prvi dan kada im je predložen. Ne može se sjetiti je li klijent nakon podnošenja zahtjeva za odobrenje kredita, mogao zatražiti drugi kredit bitno drugačijeg sadržaja. Ističe da je on klijentima objašnjavao da će rata kredita ovisiti o tečaju CHF u odnosu na kunu. S obzirom da su se svako malo mijenjali uvjeti kredita ne može reći je li banka nudila klijentima kredite u drugim valutama. Objasnjavao je klijentima da će im se visina anuiteta mijenjati ovisno o kretanjima tečaja i promjenama kamatnih stopa. Ne može odgovoriti na pitanje jesu li stranke mogle mijenjat odredbe ugovora ili je banka unaprijed napisala sadržaj ugovora. Nije imao ovlast sa klijentima pregovarati o uvjetima kredita, a klijentima je davao gotove ugovore na potpis, koje je sastavljala pravna služba.

8.2. Iskaz saslušanog tužitelja kao parnične stranke u pogledu radnji i informacija koje je dobio od strane tuženika prije zaključenja Ugovora o kreditu, sud je cijenio kao istinitim i uvjerljivim, a sve to iz razloga jer tuženik tijekom postupka niti na koji način nije dokazao svoje tvrdnje iz odgovora na tužbu da je tužitelja prilikom pregovaranja upoznao sa spornim odredbama i da je tužitelj mogao utjecati na njihov sadržaj, s obzirom da se sam svjedok kojeg je tuženik predložio na iste okolnosti uopće nije mogao sjetiti konkretnog tužitelja i konkretnog Ugovora o kreditu, odnosno čak nije mogao niti općenito govoriti o tome kakve su se informacije davale prilikom zaključivanja konkretnih Ugovora o kreditu.

8.3. Uvidom u zaključeni Ugovor o kreditu nesporno je utvrđeno da je isti ugovor tužitelj zaključio kao fizička osoba i da mu je isti kredit odobren kao namjenski kredit i to na način da je u čl. 2. istog Ugovora određeno da isti kredit služi za adaptaciju stana i zatvaranje kredita.

8.4. S obzirom na navedeno, stav je suda da tužitelju pripada pravo na pravnu zaštitu temeljem Zakona o zaštiti potrošača i to iz razloga jer njegovo svojstvo

potrošača proizlazi iz samih odredbi zaključenog Ugovora o kreditu, iz kojeg je vidljivo da namjena istog kredita nije bila za nikakve poslovne, obrtničke ili druge namjene.

8.5. Tako sustav zaštite koji provodi direktiva o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima počiva na ideji da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na prodavatelja ili pružatelja usluga što se tiče pregovaračke snage i razine informacije (presuda Europskog suda C194/14 Sanchez Morchillo i Abril Garcia od 17.7.2014.) prvi put unutar testa nepoštenosti pretpostavlja postojanje ugovornih odredbi o kojima se nije pojedinačno pregovaralo.

8.6. Sukladno čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, stoga proizlazi kako su nepoštene one odredbe ugovora koje su nejasne, koje nisu lako razumljive i koje nisu uočljive. Nadalje, sukladno čl. 295. Zakona o obveznim odnosima, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. O odredbama Općih uvjeta poslovanja koji su sadržani u samom ugovoru stoga se niti ne može pojedinačno pregovarati. Čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača, kao što je ranije navedeno, propisano je što mora sadržavati ugovor o potrošačkom zajmu. Prema članku 26. st. 3. Zakona o obveznim odnosima, ako su kamate ugovorene, ali nije određena njihova stopa, između osoba od kojih barem jedna nije trgovac, vrijedi kamatna stopa u visini četvrtine stope zakonskih zateznih kamata, a između trgovaca polovina stope zakonskih zateznih kamata određene sukladno stavku 1. ovoga članka. Prema članku 272. Zakona o obveznim odnosima činidba je određiva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavila trećoj osobi da je odredi, a ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan.

8.7. Sud smatra kako ugovorna odredba kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika, nije razumljiva, obzirom kako predmetni ugovor ne sadrži referentnu stopu koja se primjenjuje na početnu kamatnu stopu, kao niti precizan način utvrđivanja promjene kamatne stope, već je ista određena samo općenito, paušalno i neprecizno. Očito je, da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika bez sudjelovanja druge strane, odnosno bez pregovora o toj promjeni sa tužiteljem, kao i bez određivanja koliko će tih promjena do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora biti, kada će te promjene prestati i iz kojeg razloga. Iz takvog ponašanja tuženika kao i iz odgovora na tužbu, proizlazi da je tuženik prilikom mijenjanja kamatnih stopa i prilikom promjene tečaja, na taj način postupao zbog promjene tržišnih uvjeta, ali jednostrano i bez pregovora s drugom stranom, što je utvrđeno i na temelju iskaza tužitelja.

8.8. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao s valutnim rizikom i rizikom promjene kamatne stope, budući da u ugovoru nije navedeno koji su to rizici i učinci koji mogu proizaći iz promjene kamatne stope i promjene tečajnih odnosa nastalih za vrijeme postojanja ugovora. Navedena odredba ugovora, koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer

u takvoj situaciji vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika koji promjenu ne može predvidjeti, dok se pravilnost promjene ne može ni provjeriti, jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

8.9. Tuženik je, prema stajalištu ovog suda, tužitelju trebao objasniti razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj način omogućiti tužitelju kao klijentu - potrošaču, da pristane na takve odredbe i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno omogućiti tužitelju da može prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovorenog odnosa. Tuženik je primjenom navedene ugovorne odredbe, izbjegao utjecaj druge ugovorne strane, tužitelja na cijenu, što je suprotno čl. 247. Zakona o obveznim odnosima.

8.10. Osim toga, tuženik je bio dužan tužitelja kao potrošača u cijelosti informirati o riziku koji sa sobom povlači valutna klauzula kojom se glavnica kredita veže za valutu CHF i o svim potrebnim parametrima, bitnim za donošenje valjane odluke, utemeljene na potpunoj obavijesti, a što tuženik očito učinio nije, a što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da tužitelj ne može predvidjeti visinu svoje obveze. Tuženik nije dokazao da je tužitelja upoznao sa rizikom ugovaranja kredita sa valutnom klauzulom, tj. da je tuženik kao kreditor objasnio taj rizik i da je tužitelj bio upoznat i svjestan činjenice da povećanje tečaja valute utječe na povećanje glavnice duga, pripadajućih kamata, pa tako i na povećanje mjesečnih anuiteta. Takva jednostrana ugovorna odredba je nerazumljiva i protivna načelu savjesnosti i poštenja iz članka 4. Zakona o obveznim odnosima jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg tužitelj ima obvezu vratiti banci, kao i cijena (kamata također predstavlja cijenu).

9. Nadalje st. 4. čl. 81 ZZP određeno je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinačnoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to dokazati. Kako iz stanja spisa proistječe da tuženik provedenim dokazima nije osporio navode tužitelja da se o spornim ugovornim odredbama Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, stoga je nedvojbeno da se radi o unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru o kreditu u kojem tužitelj kao korisnik kredita nije mogao utjecati na sadržaj navedenih odredbi, stoga su po shvaćanju ovoga suda sporne ugovorne odredbe zaista prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, te su ništetne, u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03.

9.1. Neutemeljeni su navodi tuženika da je sklapanjem konverzije za potrošače pa tako i za tužitelja otpao pravni interes za postavljanje bilo deklaratornog bilo kondemnatornog zahtjeva vezano za obeštećenje po osnovi ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu koji je konvertiran. Naime, sklapanjem Dodatka Ugovora nisu otklonjene posljedice eventualne ništetnosti spornih ugovornih odredaba koje se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu, a to stoga jer je predmetni Dodatak Ugovora samo izjednačio položaj tužitelja kao korisnika kredita u valuti CHF s položajem u kojem bi bio da je ugovorio kredit u valuti euro, pri čemu niti odredbama ZID ZPK na temelju kojih je zaključen Dodatak Ugovora nije regulirana pravna sudbina onih odredaba kojima se u ugovorima o kreditima koji su izraženi u valuti CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa, niti je propisano na koji način bi se trebala riješiti eventualna ništetnost takvih odredaba koja bi nastupila zbog toga što bi banke bez prethodnog dogovaranja sa korisnicima kredita same i nepošteno mijenjale

prvobitno ugovorene kamatne stope. Dodatkom Ugovora (konverzijom) nije riješeno pitanje preplaćenih ugovornih kamata i tečaja prije konverzije. (stav je Županijskog suda Rijeci u odluci posl.br. GŽ-3948/2020 od 08.11.2023.).

9.2. Provedenim vještačenjem utvrđeno je da unatoč provedenoj konverziji nije postignuta ravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Kako zaštita potrošača u odnosu na stupanj zaštite omogućava potrošaču ostvarivanje restitucije i uspostavu pravednog stanja u ugovornom odnosu koji sadrži nepoštenu odredbu, to tužitelj i u slučaju provođenja konverzije ima pravo na utvrđenje same nepoštenosti početno ugovorenih odredbi tako i na restitucijski zahtjev onda kada provedena konverzija nije dovela do ravnoteže u pravima i obvezama stranaka, a što je u konkretnom postupku slučaj. Da je to doista tako proistječe iz presude suda Europske unije C-118/17 od 14. 3. 2019., u predmetu Zsuzsanna Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt) koja daje odgovor na pitanja o kreditima s ništetnim ugovornim odredbama, a primjenjujući Direktivu 93/13/EZ o ništetnim uvjetima u potrošačkim ugovorima u kojoj je utvrđeno da se čl. 6. st. 1. Direktive mora tumačiti na način da se ugovorna odredba koja je proglašena nepoštenom mora smatrati, načelno, kao da nikada nije postojala, tako da ne može imati učinak na potrošača s posljedicom ponovne uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj se potrošač nalazio, da navedena odredba ne postoji. Činjenica da su određene ugovorne odredbe bile proglašene nepoštenima i ništetnima i zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača. Isto tako je u odluci Vrhovnog suda Rev 18/2018 od 26. 5. 2020. izneseno stajalište da Sporazum o konverziji kojim su odredbe osnovnog ugovora izmijenjene u pogledu valutne klauzule, kamatne stope i iznos preostale neplaćene glavnice, ne znači da je korisnik kredita izgubio pravni interes za utvrđenjem da su pojedine odredbe ugovora o kreditu ništetne, jer ništetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla pri čemu ništetan ugovor ne postaje valjan niti kad uzrok ništetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim slučajevima kad je zabrana manjeg značaja i u cijelosti je ugovor ispunjen. Slijedom navedenog sud je utvrdio da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je tužitelj obavezan platiti kamatu po godišnjoj kamatnoj stopi koja je promjenjiva sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika, a preko ugovorene kamatne stope od 4,3 %, kao i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovorena valutna klauzula CHF.

9.3. Za donošenje odluke o zahtjevu za plaćanje novčane svote na ime restitucije relevantno je je li tužiteljevo pravo na restituciju prestalo stupanjem na snagu ZIDZPK/15 i sklapanjem Aneksa ugovora i treba li svotu dobivenu u konverziji odbiti od tužiteljčine preplate.

9.4. Ovdje valja navesti da ništetni ugovor ne postaje valjan kada uzrok ništetnosti naknadno nestane (članak 326. stavak 1. ZOO), da je obnova bez učinka ako je prijašnja obveza ništetna (članak 148. stavak 1. ZOO) te da je ništetna nagodba o pravnom poslu i kada su ugovaratelji znali za ništetnost i htjeli je nagodbom otkloniti (članak 157. stavak 2. ZOO).

9.5. Ništetne odredbe ugovora o kreditu, dakle nisu mogle biti konvalidirane, obnovljene, a niti se o njima moglo nagoditi. Cilj ZIDZPK/15 je bio da se položaj

korisnika kredita s valutnom klauzulom vezanom za tečaj CHF, kao potrošača, izjednači sa položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u valuti EUR.

9.6. Međutim, niti jednom odredbom ZIDZPK/15, ali ni Aneksom ugovora koji je sklopljen na osnovi ZIDZPK/15 i u skladu s člankom 19.c ZIDZPK/15 nije regulirano pitanje rješavanja preplata u primjeni ništetnih ugovornih odredbi kredita, tj. nije riješeno pitanje posljedica ništetnosti nepoštenih ugovornih odredbi, onih o promjenjivoj kamatnoj stopi ni o valutnoj klauzuli. Ovdje valja navesti da pitanje rješavanja posljedica nepoštenih ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli nije ni moglo biti rješavano dodatkom ugovora ni ZIDZPK/15 jer u tom trenutku nije bilo ni utvrđeno da su i te odredbe ništetne. Dakle, zakonodavac nije imao u vidu tu okolnost kod donošenja zakona a niti su potrošači mogli uzeti u obzir i tu činjenicu kod sklapanja Dodatka ugovora.

9.7. Ako sud nađe da je ugovorna odredba o valutnoj klauzuli ništetna tužitelj i dalje ima pravo na restituciju, ono nije prestalo sklapanjem Aneksa ugovoru jer to nije ugovoreno, niti iz ZIDZPK/15 proizlazi da bi joj to pravo prestalo. Pravo na restituciju proizlazi iz odredbi članaka 323. stavak 1, 324. i 1111. ZOO. Ovdje valja navesti da je Europski sud u predmetima C-154/15, C-307/15 i C-308/15 definirao pravila koja vrijede o djelotvornoj zaštiti od nepoštenih (ništetnih) ugovornih odredbi pa je tako utvrdio da u slučaju utvrđenja odredbe nepoštenom učinci djeluju od sklapanja ugovora. Smatra se da nepoštena odredba nije bila ugovorena tako da ne može imati učinak na potrošača a sudsko utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije za potrošače kao da nije bilo navedene odredbe, da potrošač stječe subjektivno pravo na restituciju i da ima pravo na punu restituciju svih neosnovano plaćenih iznosa od trenutka sklapanja ugovora.

9.8. Iako Aneks ne sadrži odredbe koje bi regulirale pravo na restituciju valja skrenuti pozornost da se dvojbene ili nerazumljive odredbe tumače u skladu koji je povoljniji za potrošača (članka 86. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj: 96/03, 46/07 i 79/07 – dalje: ZZP/03), članka 101. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13 i 41/14 – dalje: ZZP/07 i članka 54. stavak 1. Zakona o zaštiti potrošača - "Narodne novine", broj: 41/14, 110/15, 14/19 i 19/22 – dalje: ZZP/14. Dakle, kada bi odredbe Aneksa ugovora i bile dvojbene, a one to nisu, trebale bi se tumačiti na način koji je povoljniji za potrošača, dakle, na način da potrošač ima pravo na restituciju.

9.9. Tužiteljevo pravo na restituciju moglo je prestati odricanjem, ali nije ni na taj način prestalo.

9.10. Shvaćanje po kojemu ugovorna odredba koji su sklopili potrošač, s jedne strane, i prodavatelj robe ili pružatelj usluge, s druge strane, koja se može utvrditi nepoštenom u sudskom postupku može valjano obnoviti i potrošač se nakon sklapanja sporazuma, kojim se zamjenjuje ništetna ugovorna odredba novom odredbom, može odreći zaštite (prava na restituciju) koju mu pruža Direktiva 93/13, pod uvjetom da je dao slobodan i informiran pristanak na to odricanje i da je znao čega se takvim pristankom odriče, te da je bio upoznat sa iznosom koji bi mu pripao temeljem nepoštenih ugovornih odredbi.

9.11. Za primijetiti je i to da je Europski sud za ljudska prava u predmetu Žulić protiv Republike Hrvatske između ostalog naveo " da banka potpisivanjem aneksa (dodatka ugovora o kreditu) nije udovoljila tužbenom zahtjevu", a tužitelj je u tom postupku tražio određenu novčanu svotu zbog preplate temeljem ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se može opravdano zaključiti da Europski sud za ljudska prava smatra da sklapanjem ugovora o konverziji nije udovoljeno zahtjevu temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi osnovnog ugovora o kreditu.

9.12. Sklapanjem aneksa ugovora kojim je izvršena konverzija kredita prema odredba ZID ZKP/15 tužitelj nije izgubio pravo potraživati preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu, pa s obzirom na izvršenu konverziju ima pravo na eventualnu razliku preplaćenih iznosa temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora i svote koju je dobio u konverziji.

10. U pogledu utvrđenja visine preplaćenog dijela zbog primjene valutne klauzule, te razlike u glavnici na dan konverzije, provedeno je vještačenje po vještaku Tomislavu Borković iz Vinkovaca, koji u svom nalazu navodi da su tužena tada pod nazivom Slavonska banka dd Osijek kao Kreditor i tužitelj dana 14.02.2007. zaključili Ugovor o namjenskom kreditu broj 5140030250-26000062129/07, kojim se tužitelju stavlja na raspolaganje iznos od 135.000,00 CHF protuvrijednosti u HRK po srednjem deviznom tečaju HNB na dan korištenja kredita. Ugovor je zaključen s rokom otplate od 30 godina. Otplate kredita ugovorena je u jednakim mjesečnim anuitetima kunske protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB za CHF važećem na dan dospijeća, odnosno plaćanja. Anuiteti dospijevaju na naplatu uzastopno, svakog prvog dana u kalendarskom mjesecu počevši od dana dospijeća prvog anuiteta. Prvi anuitet dospijeva na naplatu 01.04.2007. godine. Predmetnim Ugovorom o kreditu ugovorena je redovna kamatna stopa u visini 4,49 % godišnje, promjenjiva, sve kako je navedeno istim ugovorom o kreditu.

10.1. Tužitelj i tuženik sklopili su godine Aneks uz Ugovor o kreditu kojim je utvrđeno prihvaćanje izračuna konverzije sukladno Zakonu o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiraju. Navedenim Aneksom sukladno izračunu konverzije stanje glavnice kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđeno je u iznosu od 73.159,03 EUR. Ugovorne strane potpisnice Aneksa, suglasno su utvrdile da je izračunom konverzije kredita utvrđena preplata koja na dan 30.09.2015. godine iznosi 20.871,90 kn. Navedeni iznos utvrđene tražbine korisnika kredita (preplata) koristi se za namirenje budućih obroka/anuiteta na način da se 50 % anuiteta preračunatog u HRK na dan dospijeća namiruje iz te tražbine sve dok se iznos preplate od 20.871,90 kn u potpunosti ne iskoristi.

10.2. Ukupan iznos razlike anuiteta nastalih uslijed povećanja kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu broj 5140030250-26000062129/07 uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i sva naknadna povećanja utvrđen je u iznosu od 45.486,29 kn. Ukupan iznos razlike anuiteta nastalih uslijed smanjenja kamatnih stopa (koji obuhvaća period nakon 01.01.2014. kada je zakonskom regulativom kamatna stopa smanjena na 3,23 %) , uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i njene naknadne promjene utvrđen je u iznosu od – 6.625,12 kn. Uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i njene naknadne promjene tijekom trajanja otplate po kreditu broj 5140030250-26000062129/07 tužitelj je platio za 38.861,17 kn više nego da je cijelo vrijeme trajanja otplate po predmetnom

kreditu kamatna stopa ostala nepromijenjena, odnosno kakva je ugovorena čl. 2 predmetnog ugovora o kreditu u visini 4,30 % na godišnjem nivou.

10.3. Razlike anuiteta uzimajući u obzir početno ugovoreni tečaj u vrijeme isplate po ugovoru o kreditu (za 1 CHF = 4,532567 kn na dan 27.02.2007.), kao i sve naknadne promjene tečaja CHF utvrđene su u ukupnom iznosu od 70.048,86 kn pojedinačno prikazanih utvrđenih razlika u Tablici 2. ovog nalaza za svaki mjesec trajanja otplate kredita do konverzije (30.09.2015. godine). Ukupan iznos manje plaćenih rata uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeca svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate po ugovoru o kreditu (za 1 CHF = 4,532567 kn na dan 27.02.2007.), utvrđen je u iznosu od – 906,98 kn. Ukupan iznos više plaćenih rata uzimajući u obzir tečaj na dan dospijeca svakog pojedinačnog anuiteta u odnosu na tečaj u vrijeme isplate po ugovoru o kreditu (za 1 CHF = 4,532567 kn na dan 27.02.2007) utvrđen je u iznosu od 70.955,84 kn.

10.4. Iznos koji tužitelj potražuje tužbom nije uzet u obzir prilikom konverzije. Konverzijom je utvrđeno koliko je prema simuliranom otplatnom planu uz valutnu klauzulu u eur korisnik kredita trebao platiti, koliko je platio, odnosno da li je platio više ili manje. u predmetnom slučaju simuliranim otplatnim planom uz valutnu klauzulu u eur utvrđena je preplate. Ukupan iznos preplate utvrđen konverzijom predmetnog kredita iz valutne klauzule u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR na dan zaključenja Aneksa ugovoru o kreditu broj 5140030250-26000062129/07, 05.02.2016.godine utvrđen je u iznosu od 20.871,90 kn, koji iznos se koristi na način da se 50 % vrijednosti mjesečnog anuiteta buduće otplate kredita u EUR utvrđenog prema otplatnom planu koji je sastavni dio Aneksa ugovoru o kreditu broj 5140030250-26000062129/07 namiruje iz navedene tražbine korisnika kredita (preplate), sve dok se isti iznos utvrđene preplate u potpunosti ne iskoristi. Za vrijeme trajanja otplate kredita uz valutnu klauzulu u CHF utvrđena je svako mjesečna razlika više plaćenih anuiteta po osnovu promjena kamatnih stopa u iznosu od 38.861,17 kn iskazanih u Tablici 1. nalaza i mišljenja, te promjena (povećanja) tečaja u iznosu od 70.048,86 kn kako je to iskazano u Tablici 2. nalaza i mišljenja, sve prema postavljenom zadatku vještačenja, a obzirom na tužbeni zahtjev tužitelja.

10.5. Razlika između ukupnog iznosa više plaćenih anuiteta i preplate utvrđene konverzijom utvrđena je u iznosu od 88.038,13 kn ((38.861,17 + 70.048,86) - 20.871,90).

11. Tužitelj je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, te svoj tužbeni zahtjev u pismenom podnesku od 09.05.2025.g. uskladio sa nalazom vještaka, a jednako tako i uredio tužbeni zahtjev na način da iskazuje svoje potraživanje u valuti euro kao službenoj valuti u Republici Hrvatskoj (prilikom preračunavanja koristio se fiksni tečaj konverzije, koji iznosi 7,53450 HRK za 1,00 EUR) i u pogledu stope zateznih kamata. Tuženik je imao primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka, ali su iste pravne prirode.

11.1. Tuženik u podnesku od 20.05.2025. godine ističe prigovor zastare u odnosu na povišeni, novi dio tužbenog zahtjeva.

11.2. Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, iz zapisnika sa druge sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske

održane 27. svibnja 2024. proizlazi, da u je predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem, odnosno radi se o slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), tuženik se takvoj preinaci ne može protiviti, a zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva.

12. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Tomislava Borković, cijeneći isti stručnim i objektivnim, zasnovanim na vjerodostojnoj dokumentaciji i sačinjenim prema opće prihvaćenoj metodologiji izračuna u identičnim predmetima. Iz nalaza vještaka utvrđen je preplaćeni iznos po osnovi promjenjive kamatne stope u iznosu od 45.486,29 kn, preplaćeni iznos po osnovi valutne klauzule u iznosu od 70.955,84 kn, ukupni preplaćeni iznos 116.442,13 kn, manje plaćeno tzv. negativne razlike po osnovi promjenjive kamatne stope u iznosu od 6.625,12 kn, manje plaćeno tzv. negativne razlike po osnovi valutne klauzule u iznosu od 906,98 kn, iznos preplate utvrđen konverzijom 20.871,90 kn. S obzirom na navedeno tužitelj podneskom od 08.05.2025.g. potražuje iznos od 15.454,53 eura na ime razlike u iznosima anuiteta nastalih zbog korištenja ništetne odredbe Ugovora o jednostranoj promjeni kamatnih stopa, te korištenja ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, koje je banka koristila prilikom izračuna visine anuiteta u odnosu na iznose anuiteta koji bi se dobili primjenom ugovorene kamatne stope po stopi od 4,30% godišnje i bez primjene ništetne odredbe kojom je određeno da je iznos glavnice kreditne obveze vezan uz valutu švicarski franak, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na pojedinačne iznose.

12.1. Rješenjem od 21.01.2026.g., a na prijedlog tužitelja, sud je odredio provođenje dopunskog vještačenja, na način da vještak izračuna zatezne kamate na pojedinačne vještačenjem već utvrđene preplaćene iznose po osnovi promjenjive kamatne stope i valutne klauzule do dana provođenja konverzije 30.09.2015. godine.

12.2. Provedeno je dopunsko vještačenje po vještaku Tomislavu Borković iz Vinkovaca, koji u svom nalazu navodi da je ukupan iznos razlike anuiteta nastalih uslijed promjena - povećanja kamatnih stopa tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu broj uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i njene naknadne promjene utvrđen u iznosu od 6.037,04 eur. Ukupan iznos razlike anuiteta nastalih uslijed promjena - povećanja tečaja tijekom trajanja otplate po predmetnom ugovoru o kreditu broj uzimajući u obzir početno ugovorenu kamatnu stopu i njene naknadne promjene utvrđen je u iznosu od 9.417,47 eur. Ukupan iznos preplate utvrđen konverzijom predmetnog kredita iz valutne klauzule u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR na dan zaključenja Aneksa ugovoru o kreditu broj 5140030250-26000062129/07, 05.02.2016.godine utvrđen je u iznosu od 2.770,18 eur, koji iznos se koristi na način da se 50 % vrijednosti mjesečnog anuiteta buduće otplate kredita u EUR utvrđenoga prema otplatnom planu koji je sastavni dio Aneksa ugovoru o kreditu broj 5140030250-26000062129/07 namiruje iz navedene tražbine korisnika kredita (preplate), sve dok se isti iznos utvrđene preplate u potpunosti ne iskoristi. Ukupan iznos zakonske zatezne kamate obračunat na više plaćene iznose po osnovu tečajnih razlika od datuma dospijeca svake pojedine preplate do 30.09.2015. utvrđen je u ukupnom iznosu od 6.708,42 EUR. Ukupan iznos preostale zatezne kamate nakon

umanjenja iste po osnovu razlike preplate iz konverzije i obračunate zsk na preplaćene iznose utvrđen je u visini od 3.938,24 eur. Zakonom o izmjenama i dopunama zakona o potrošačkom kreditiranju kamatna stopa s primjenom od 01.01.2014. utvrđena je u visini od 3,23 % na godišnjem nivou, dok je tečaj CHF s primjenom od 26.01.2015. godine utvrđen u visini od 6,39 kn za 1 CHF.

12.3. Tužitelj je podneskom od 24.08.2026.g. konačno uredio tužbeni zahtjev kako je to opisano u točki 1.6. obrazloženja.

12.4. Kako iz nalaza i mišljenja financijsko-knjigovodstvenog vještaka proizlazi da pretplaćeni iznosi otplate kredita zbog nišetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi iznose 15.454,51 eura, te na ime dospjelih zakonskih zateznih kamata iznose 3.938,24 eur, to je sud obvezao tuženika na isplatu preplaćenoga iznosa, zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama to temeljem odredbe čl. 1115. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, budući se tuženik ima smatrati nepoštenim stjecateljem, a kako je to odlučeno u izreci ove presude.

13. Prigovor prijeboja istaknut od tuženika sud je odbio kao neosnovan jer nije osnovano potraživanje tuženika prema tužitelju. Što se tiče eventualnog potraživanja tuženika spram tužitelja istaknutog u prigovoru radi prebijanja, a radi plaćanja anuiteta po tečaju nižem od početnog isto nije osnovano. Plaćanjem tih anuiteta po tečaju nižem od početnog tužitelj nije primio niti stekao bez osnove ništa jer je čitavu uplatu primio tuženik pa ni ne postoji njegova obveza za vraćanjem nečega što nije primio. Zato ne postoji niti tražbina tuženika po osnovi nišetnih ugovornih odredbi. Tuženik je svjesno prešutio i zatajio tužitelju okolnosti vezane uz rizičnost valutne klauzule pa je krivnja za nišetnost odredbe o valutnoj klauzuli na tuženiku. Prigovor prijeboja je onda neosnovan i s osnova naknade štete. (Županijski sud u Dubrovniku posl. br. GŽ-725/21-3 od 25.09.2024.g.)

13.1. Osim toga eventualno potraživanje tuženika je u zastari. Prigovor radi prebijanja je istaknut u podnesku od 24.04.2025.g., te specificiran na ročištu održanom dana 22. listopada 2025 .g., što uz opći zastarni rok od pet godina iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima znači da su u zastari sva potraživanja dospjela prije 14.06.2014.g. što su sva potraživanja navedena u prigovoru prijeboja. Podnošenje tužbe u kolektivnom sporu ima učinka na prekid zastare samo za potraživanja potrošača prema bankama čija su prava i interesi povrijeđeni sklapanjem kredita s nepoštenim ugovornim odredbama.

14. Prema odredbi čl. 1111. st. 1. ZOO-a kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Dakle, prema naprijed citiranim odredbama kad se radi o stjecanju bez valjane pravne osnove, a to u ovom slučaju jeste s obzirom da su kamatne stope određene po ugovornoj odredbi koja je suprotna zakonu i zbog nepoštene valutne klauzule vezane uz švicarski franak, dakle nišetne, tada je stjecatelj, u ovom slučaju tuženica, dužna stečeno s pripadajućim kamatama vratiti,

temeljem čl. 215. ZOO, od dana stjecanja, a kako se u konkretnom slučaju primjenjuje opći zastarni rok iz čl. 225. ZOO (5 godina).

15. Čl. 245. st. 1. ZOO-a propisuje da nakon prekida zastara počinje teći iznova, a vrijeme koje je proteklo prije prekida ne računa se u zakonom određeni rok za zastaru, a st. 3. istoga članka da kad je prekid zastare nastao podnošenjem tužbe ili pozivanjem u zaštitu ili isticanjem prijeboja tražbine u sporu, odnosno prijavljivanjem tražbine u nekom drugom postupku, zastara počinje teći iznova od dana kad je spor okončan ili završen na neki drugi način. Imajući u vidu gore navedene odredbe ZOO-a o zastari, podnošenjem kolektivne tužbe dana 4. travnja 2012. Trgovačkom sudu u Zagrebu u navedenom sporu za zaštitu kolektivnih prava prekinut je tijek zastare, dok je pravomoćnim okončanjem spora pred Visokim trgovačkim sudom Republike Hrvatske donošenjem presude PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. god. zastara počela teći ispočetka, a vrijeme prije prekida neće se uračunati u tijek zastare.

16. Dakle, prigovor zastare tuženika je neosnovan i to iz razloga jer je prema pravnom shvaćanju Vrhovnoga suda Republike Hrvatske, iznesenom u njegovoj odluci poslovni broj: Rev 2245/17, od 20. ožujka 2018., određeno da podnesena tužba za zaštitu kolektivnih interesa i prava iz čl. 131. Zakona o zaštiti potrošača predstavlja radnju vjerovnika kojom se prekida zastara sukladno odredbi čl. 241. Zakona o obveznim odnosima i zbog čega zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći iz početka tek od pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Kako je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu kojom je utvrđena ništetnost valutne klauzule potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018., to znači da zastara nastupa 15. lipnja 2023.g. Obzirom je tužba podnesena 11. lipnja 2019 g. to znači da potraživanje tužitelja radi isplate s osnova ugovorene valutne klauzule nije obuhvaćeno zastarom, a u odnosu na dio zahtjeva za isplatu s osnova promjenjive kamate stope zastara počinje teći od dana pravomoćnosti presude Trgovačkog suda u Zagrebu br. P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., tj. donošenjem presude Visokog trgovačkog suda br. PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014.

17. Tužitelj je postavio zahtjeve eventualno kumulirano, a budući je sud prvi zahtjev prihvatio, o drugom zahtjevu nije meritorno odlučivao.

17.1. Imajući u vidu sve naprijed izloženo ovaj sud je donio odluku kao u izreci ove presude.

18. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi članka 154. stavak 1 i članku 155. Zakona o parničnom postupku te je sukladno označenoj VPS, i važećoj Odvjetničkoj tarifi, tužitelju je za poduzete radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku priznat trošak u ukupnom iznosu od 6.893,54 eura. Odobreni trošak odnosi se na radnje zastupanja po punomoćniku odvjetniku i to za: sastav tužbe = 100 bodova (Tbr. 7 toč. 1 OT), zastupanje na 3 ročišta kod suda svako po 250 bodova (Tbr. 9. toč. 1 OT), te na ročištu od 01.03.2021.g. u iznosu od 100 bodova, sastav 6 obrazloženih podnesaka u iznosu od 250 bodova svaki (Tbr. 8. toč. 1 OT), te jednog u iznosu od 100 bodova, koje radnje ukupno nose 2.550,00 bodova što pomnoženo sa vrijednošću boda od 2,00 eura, iznosi 5.100,00 eura što uz 25% PDV-a u iznosu od 1.275,00 eura, te uz odobren trošak plaćenog vještačenja u iznosu od 465,45 eura, i plaćene sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 eura, čini sveukupno dosuđeni parnični trošak u iznosu od 6.893,54 eura.

18.1. Na dosuđeni iznos parničnog troška, sud je tužitelju priznao zateznu kamatu od dana donošenja ove presude po osnovi odredbe članka 30. stavak 2 Ovršnog zakona.

Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u dispozitivu presude.

U Vinkovcima, 25. rujna 2026. godine.

Sudac
Ivana Božić Piščak

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana. Žalba se podnosi u pisanom obliku putem ovoga suda u četiri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

Stranci koja je pristupila ročištu radi uručenja presude rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano. Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a uredno je obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana kada je ročište održano.

Stranci koja nije pristupila ročištu radi uručenja presude, a nije uredno obaviještena o ročištu, rok za žalbu teče od dana dostave prijepisa presude.

Dostaviti:

1. Punomoć. tužitelja Mijo Kladarić, odv. iz Slavonskog Broda
2. Punomoć. tuženika, odv. u OD KNEZOVIĆ & Partneri j.t.d. u Zagrebu,

Broj zapisa: **9-3088d-b43cc**

Kontrolni broj: **0c3c3-bcd80-1ab89**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.